

af gammel Vildskab op i hende. Hun købte Vin og lækre Sager, puttede Børnene i Seng og slog sig løs, indtil hun sad og lallede paa hans Skød med Armene om hans Hals.

Efterhaanden forsvandt da ogsaa det meste af Bohavet til Pantelaaneren, og tilsidst gik Søndagsklæderne samme Vej for at skaffe Brød og Fedt i Huset.

»Det er lige meget med de Klude!« plejede hun at sige. »Vil min Familje ikke kendes ved mig, kan de godt la' være. Naar bare du holder dig til mig, Augustinus!«

Da der var gaaet nogle Aar, blev Manden en Dag bragt syg hjem fra Kirkegaarden, hvor han visse Dage om Maaneden vikarierede for en af de faste Ligbærere. I Løbet af Natten døde han. Det bestandige Rend for Skillingen i Forbindelse med den megen Kærlighedslykke havde sprængt den aldrende Mands Hjerte. I fjorten Timer sad hans Kone paa Sengekanten og hylede af Sorg. Som det Naturmenneske, hun var, skreg hun sin Smerte ud for alle Vinde, saa det kunde høres over hele Gaden. Fremmede Naboer maatte tage sig af hendes Børn og gøre Anstalter til at faa skaffet Liget ud af Huset. Ved Synet af Kisten sprang hun op med Hænderne for Ansigtet, styrtede til Vinduet og kastede sig ud. Hun havde altid sagt, at hun vilde